

La casa que canviava de lloc

La casa de l'Ada tenia un problema: no sabia quedar-se quieta.

La primera vegada, la família va anar a dormir davant d'una fleca i es va despertar al costat del mar. Les finestres estaven plenes de sal i un cranc havia entrat al rebedor.

La segona nit, la casa va caminar fins a un barri de blocs alts. La tercera, va aparèixer al mig d'un camp d'oliveres. Un dijous es va instal·lar damunt d'un turó on no arribava el repartidor de pizzes.

—Això no és una casa normal —deia l'Ada.

Li costava explicar als companys on vivia. A vegades havia de canviar de camí per anar a l'escola. Altres dies, la seva àvia no trobava la porta.

La família ho va intentar tot. Van lligar la casa a un fanal, però el fanal va viatjar amb ells. Van clavar les potes a terra, però la casa les va treure com si fossin sabates. Van demanar-li que s'aturés.

—Només busco el vostre lloc —va cruixir la casa.

—El nostre lloc era el carrer de la fleca! —va protestar l'Ada.

Però quan hi van tornar, la fleca havia tancat i els seus amics ja vivien en altres carrers. El lloc de sempre tampoc era exactament el mateix.

Una nit, la casa es va aturar davant d'un edifici on vivien moltes famílies. Hi havia una mare amb dues filles, un avi amb el seu net, dos pares amb un bebè i una dona que vivia sola amb tres plantes enormes.

Els veïns no es van estranyar de veure una casa amb potes.

—Aquí tothom ha arribat d'algun lloc —van dir.

Van compartir el sopar al pati. L'Ada va jugar amb infants que parlaven llengües diferents. L'àvia va plantar alfàbrega amb la dona de les plantes. La mare de l'Ada va ajudar a arreglar una persiana.

L'endemà, la casa no es va moure.

—Ho has trobat? —va preguntar l'Ada.

La casa va grinyolar satisfeta.

Van passar tres mesos. L'Ada ja sabia quin timbre tocar per demanar sal i qui guardava una còpia de la clau. Un matí, però, la casa va tornar a aixecar les potes.

—No! —va exclamar l'Ada—. Aquest és el nostre lloc.

Els veïns van sortir a acomiadar-los. Els van donar esqueixos, receptes, dibuixos i números de telèfon. Abans que la casa comencés a caminar, van pintar una petita porta blava a la façana.

—Així sabreu tornar —van dir.

L'Ada va entendre que la casa no buscava un únic lloc. En recollia.

A partir d'aleshores, cada barri nou deixava una marca: una rajola, una planta, una cançó, una fotografia. I a cada lloc on havien viscut quedava algú capaç de dir:

—Sí, aquesta família també és una mica d'aquí.